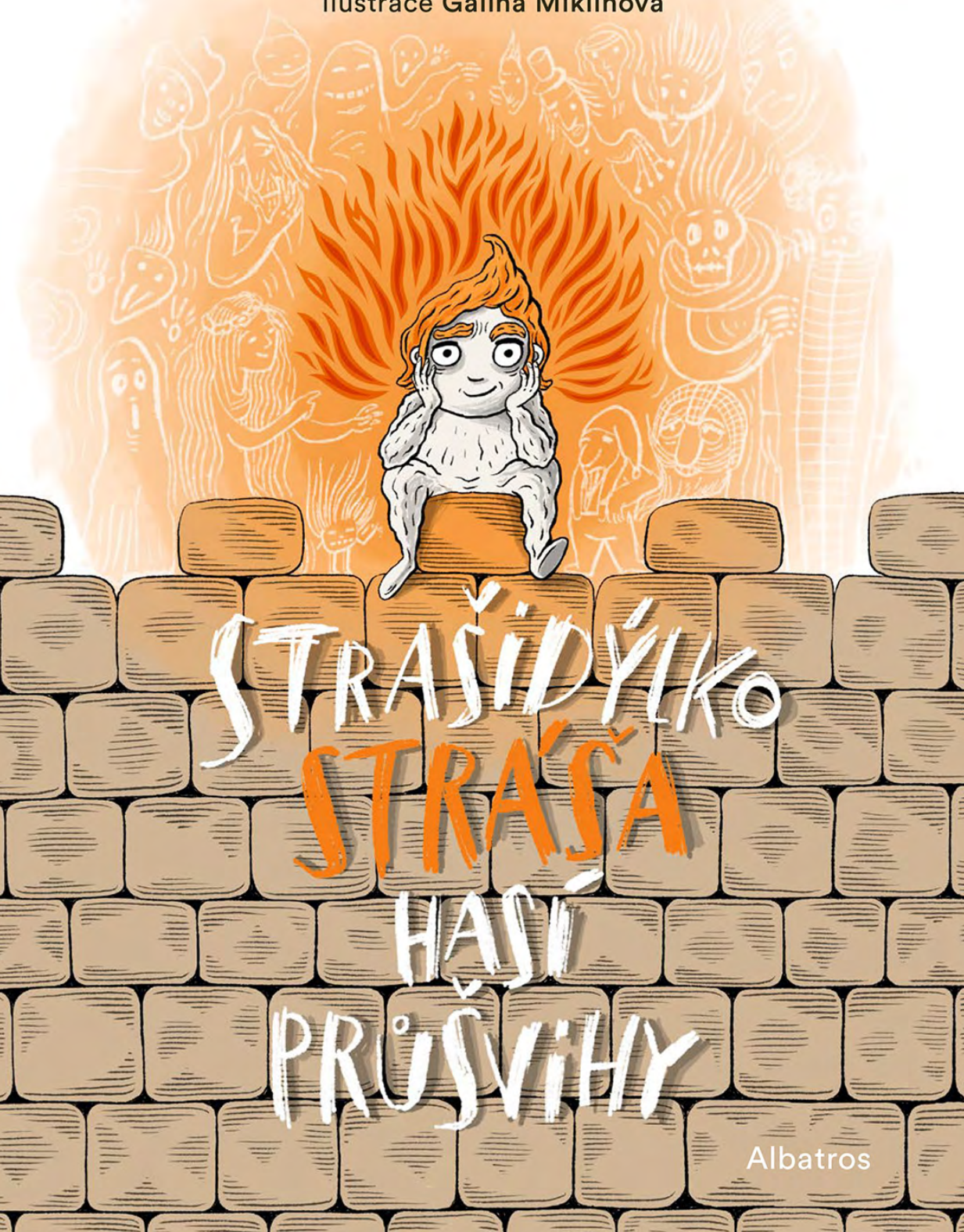

ALENA MORNŠTAJNOVÁ

ilustrace Galina Miklínová

STRAŠIDÝLKO
STRAŠÁ
HASÍ
PRŮSVIHY

Albatros

Strašidýlko Stráša hasí průšvihy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Alena Mornštajnová

Strašidýlko Stráša hasí průšvihy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Alena Mornštajnová

Strašidýlko Stráša hasí průšvihy

Ilustrovala Galina Miklínová

© Albatros, 2025

Text © Alena Mornštajnová, 2025

Illustrations © Galina Miklínová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-00-07774-1

ISBN e-knihy 978-80-00-07867-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Alena Mornštajnová
Ilustrovala Galina Miklínová

Albatros

Tohle jsem já, kočička Luisa
a můj kamarád strašidylko Straša

Něco jako úvod pro ty, kdo nečetli první knihu Strašidýlko Stráša, nebo už zapomněli, o čem se v ní vypráví

Jmenuji se Luisa a jsem kočka a nejlepší kamarádka strašidýlka Stráši. Před Matějem a Helenkou to raději neříkám nahlas, protože by jistě tvrdili, že to není pravda. Matěj by prohlásil, že Strášův nejlepší kamarád je on, protože ho zná nejdéle, oba bydlí na hradě a zažili spolu spoustu dobrodružství. Matějův táta, pan kastelán, by nejspíš řekl, že spolu vyvedli hezkých pár rošťáren: Vydělali návštěvníky, když v hlavním sále shodili při honěné brnění, rozbili několik oken a míčem ukoplí ruku andělíčkovi stojícímu na kašně na druhém nádvoří.

Helenka by zase prohlásila, že nejlepší Strášova kamarádka je ona, poněvadž spolu chodí do školy, sedí v jedné lavici, půjčují si pastelky, ochutnávají svačiny a dávají si opisovat úkoly. Podle mě to ale vůbec nic neznamená, protože to přece dělají všichni školáci. Ano, Stráša už je školák. Dřív trávil celé dny bloumáním po hradních chodbách a nádvořích, motal se mamince

Stráša býval pěkně vystrašený, ale už to není pravda.

Bílé paní a tatínkovi Bezhlavému rytíři pod nohama.
Bál se i blešky, která bydlí v mém kožíšku, lekal se
každého kýchnutí pana kastelána, cítil se osamělý a bylo
mu smutno.

Ted' už je ale všechno úplně jinak. Tedy... úplně všechno
ne. Stráša se rodičům pod nohama nemotá, protože na
motání nemá čas. Ale lekavý je pořád!

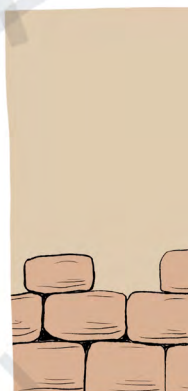
A proč si myslím, že nejlepší Strášovou kamarádkou
jsem právě já? Jednak mám pelíšek v jeho pokoji,
a tudíž spolu trávíme hodně času, a když jsem se ztratila,
uspořádal detektivní výpravu, aby mě zachránil.

Tady jsem vám to naše dobrodružství nakreslila. Tedy
spíš nadrápala jako kočka.

ale vždyť přece kočka jsem!

*maminka Stráši je Bílá paní,
Tatínek je Bezhlavý Rytíř.*

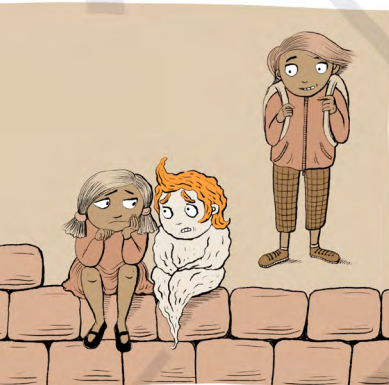
Le Škrášou jsme nejlepší kamarádi.

Škrášiv tatínek mu často vyprávěl spoustu příběhů.

Takle je Matěj, druhý nejlepší kamarád. Společně s Helenkou se vydali mě hledat, když jsem se ztratila.

A takhle je ona, Helenka. Je moc chytrá.

S papouškem Pláčkem se rádi poslouchujeme.

Kelenka měla spoustu nápadů, kde bych mohla být...

Všude visely moje portréty, to jsem byla slavná.

Šváša mě hledal úplně všude.

Moji kamarádi se snažili uvést do mé krádeže Ladina Houbelíka.

Hlavně Šváša

*Hledovali Láďina
jak shází všechny
moje podobizny!*

Sháza byl moc smutný.

*Jenže to všechno
bylo jinak.*

*Měla jsem koťata.
Dva kluky a dvě holky.*

Láďin Koučelík se nás ujal.

a co bylo dál?

Byla jsem šťastná...

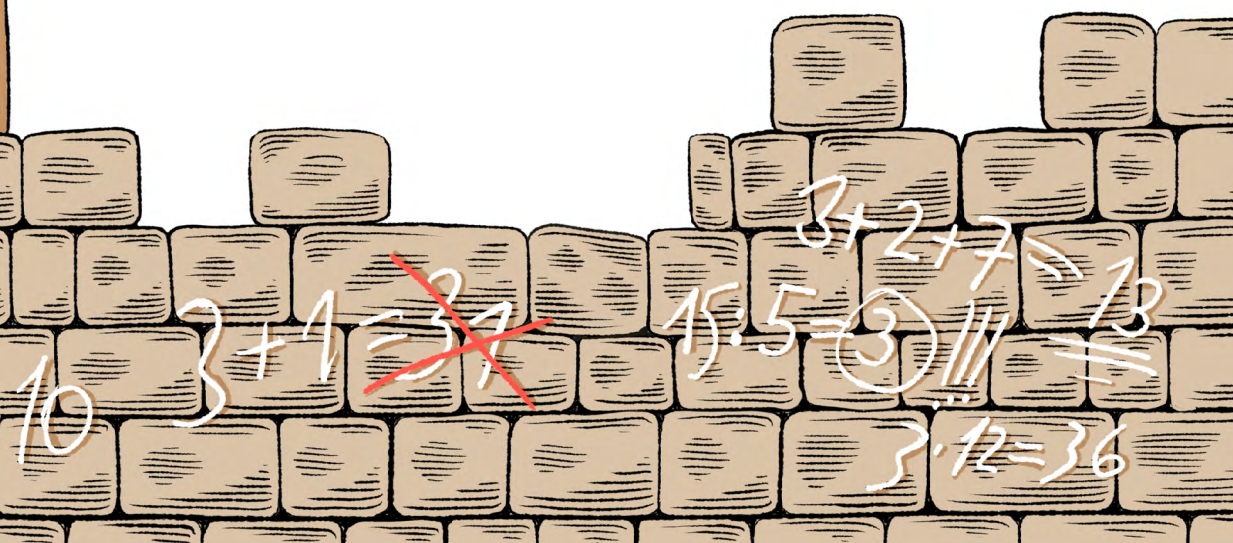
Stráša a dvojčata

Stráša chodil do školy rád. Tedy většinou. A spousta věcí se mu ve škole opravdu líbila. Třeba přestávky, červené brýle paní učitelky a hlavně kreslení. Líbili se mu i spolužáci, ale z nějakého podivného důvodu mu bylo ve škole nejlíp, když tam nebyla dvojčata Kamila a Emanuel Krásovi.

Naštěstí pro Strášu trpěli sourozenci Krásovi všemi možnými alergiemi, a tak často chyběli. Stráša už na chodbě poznal, jestli jsou dvojčata ve třídě, protože jejich kašláním a smrkáním bylo slyšet až do šatny.

Kulaťoučká Kamila zvaná Kamča neustále hlasitě troubila do obrovského kapesníku, zatímco hubený, vytáhlý Emanuel, kterému všichni kromě paní učitelky říkali Eman, i když ho to oslovení rozčilovalo, v jednom kuse popotahoval a občas si utřel nudit do rukávu. A oba svorně kýchali, jako když střílí z kanónu.

Těm dvěma se Stráša nějak znelíbil. Kamila do něj strčila, kdykoli šla kolem, Eman mu polil sešit na matematiku pomerančovou šťávou. I když tvrdil, že to nebylo

naschvál, pochechtával se u toho a řekl, že teď Strášovi sešit ladí k oranžovým vlasům. Oba mu místo Strášo říkali Strášidlo a naschvál na něj číhali za rohem, aby na něj vybaflí. Naštěstí měl Stráša dobrý sluch, takže zdaleka slyšel jejich popotahování a smrkání, a polekal se jen málokdy.

Vůbec nevěděl, proč si dvojčata vybrala za cíl právě jeho, a tak se zeptal Helenky, což dělal pokaždé, když něčemu nerozuměl.

„Mám takový pocit, že Kamča s Emanem proti mně něco mají,“ postěžoval si, když spolu šli ze školy.

Helenka se zamyslela. „Taky jsem si všimla, že si na tebe zasedli.“

Představa, že by ho Kamila zasedla, Strášu vyděsila.

„Kamča do mě sice strká, ale ještě si na mě nesedla.

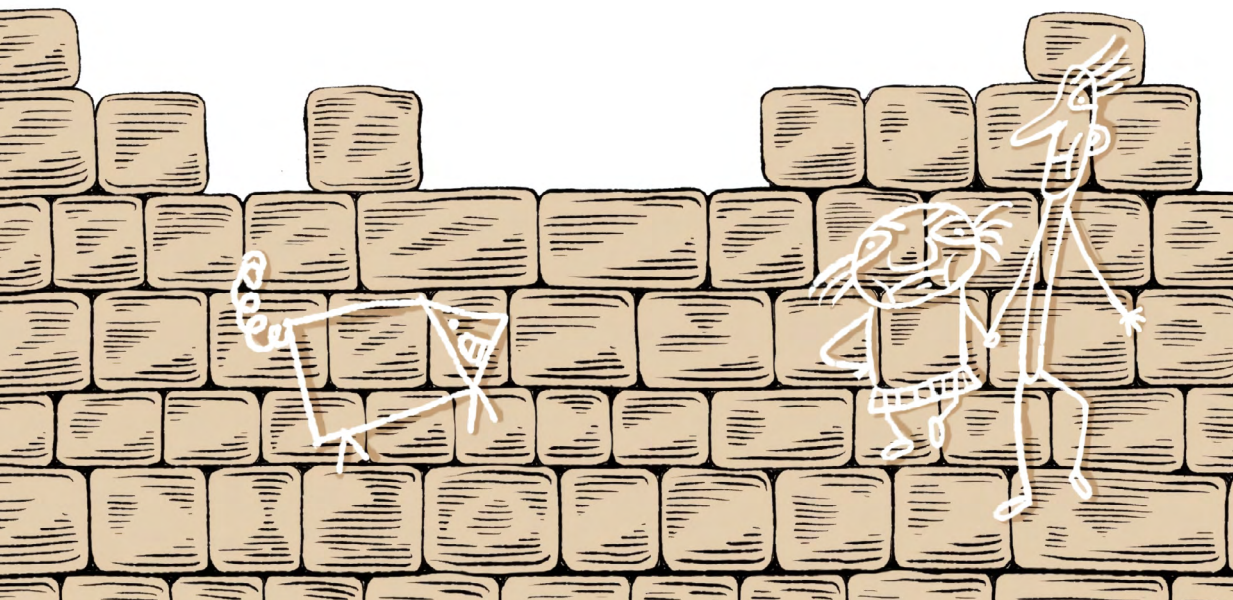
Doufám, že to ani nikdy neudělá, vypadal bych jak palačinka.“

„Myslela jsem tím, že jsou na tebe vysazení.“

Když viděla, že Stráša opět otevírá pusu k otázce, honem dodala: „Prostě že tě pořád otravují.“

Tomu už Stráša rozuměl.

„Ale proč? Vždyť jsem jim nikdy nic neudělal.“

„Možná to bude tím, že když kýchnou, vyskočíš až ke stropu.“

„Víš přece, že jsem lekavý,“ namítl Stráša.

„A taky bys možná nemusel pokaždé vykřiknout ‚zdravíčko‘.“

„Myslel jsem, že se to tak dělá. Moje babička to říká pokaždé, když kýchnu.“

„Jenomže ty nekýcháš dvakrát za minutu,“ upozornila ho Helenka.

„Tak já už to říkat nebudu, děkuju za upozornění, ale s tou lekavostí asi moc nenadělám,“ povzdechl si Stráša.

Helenka se zamyslela. „Stejně mám dojem, že je úplně jedno, co říkáš nebo děláš. Ti dva tě prostě nemají rádi, protože jsi jiný. Protože jsi strašidlo.“

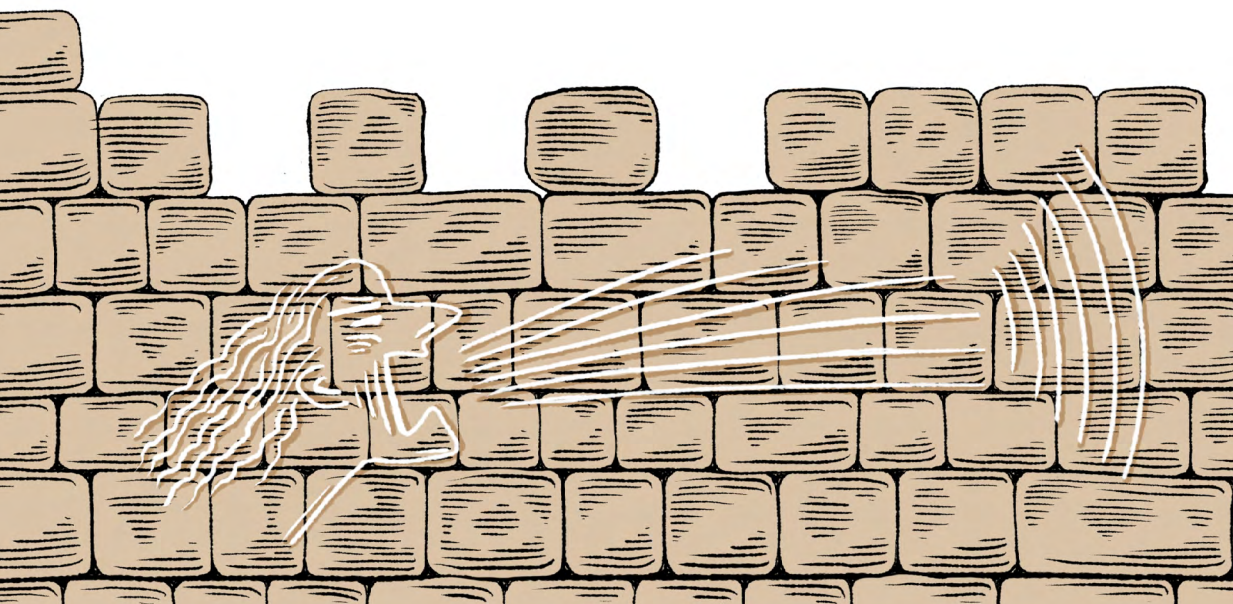

Jak je důležité mít ve škole hejkala

To, že je Stráša strašidlo, kromě dvojčat Krásových nikomu nevadilo. Koneckonců Stráša nebyl jediné strašidlo ve škole. Pan Hejkal, Strášův strýc, pracoval ve škole jako školník a všichni učitelé a hlavně pan ředitel si ho velice pochvalovali. Od té doby, co dělal školníka, se nemuseli bát, že se pokazí elektrický zvonek a nastane zmatek, protože žáci ani učitelé nebudou vědět, jestli je vyučovací hodina nebo přestávka. Hlas pana Hejkala vydal za několik zvonků.

O síle jeho hlasu se ostatně přesvědčil každý žák, který chtěl proklouznout do školy bez přezutí. Podruhé už to nikdy nezkusil, protože z řevu pana školníka mu zalehlo v uších na dva dny a pískalo mu v nich celý týden.

Pan ředitel si ale pana Hejkala považoval hlavně proto, že hlídal školu i v noci. Hejkalové jsou totiž převážně noční strašidla, stačí jim, když si jen odpoledne na chvíli zdřímnou, což pan školník dělal pravidelně a rád. Zkrátka, ke škole se v noci nikdo nepovoláný ani nepřiblížil, protože ten jeden jediný zloděj, který to

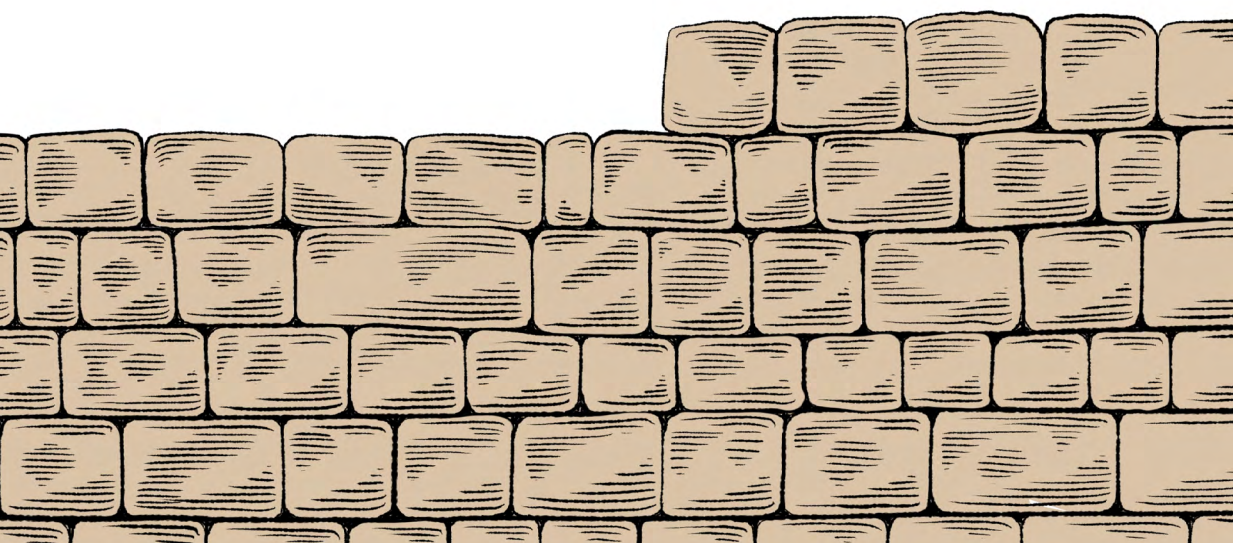
zkusil a byl panem Hejkalem dopaden, ohluchl, zešedivěl a úpěnlivě se dožadoval, aby ho zavřeli do vězení, kde bude před hrozivým zjevem a hlasem pana školníka v bezpečí.

Spolužáci se sice Stráši zpočátku vyptávali, jaké strašidelné kousky umí, ale Stráša jim trochu zdráhavě vysvětlil, že se u něj zatím žádné vlohy k určitému druhu strašení neprojeví. Musel jim slíbit, že až se u něj nějaký talent ukáže, pár kousků je naučí.

Bohužel to zaslechla paní učitelka a polekala se. „To je hezké, že se chcete něčemu novému přiučit, milé děti, ale v téhle škole se vyučují věci užitečné pro život, jako je čtení, psaní a matematika, nikoli strašení nebo kouzla. Vaším rodičům by se jistě nelíbilo, kdybyste je místo psaní úkolů strašily. Ti by mi dali!“

„Co by vám rodiče dali?“ zeptal se Stráša, ale paní učitelka mu neodpověděla a posadila ho do první lavice. Stráša byl přesvědčený, že jeho rodiče by trochu strašidelných kousků u něj ocenili, protože dospěl do věku, kdy se strašidla specializují.

Paní učitelka ho určitě chtěla mít pod dohledem, aby si hned všimla, kdyby se u něj projevíly náhlé sklony

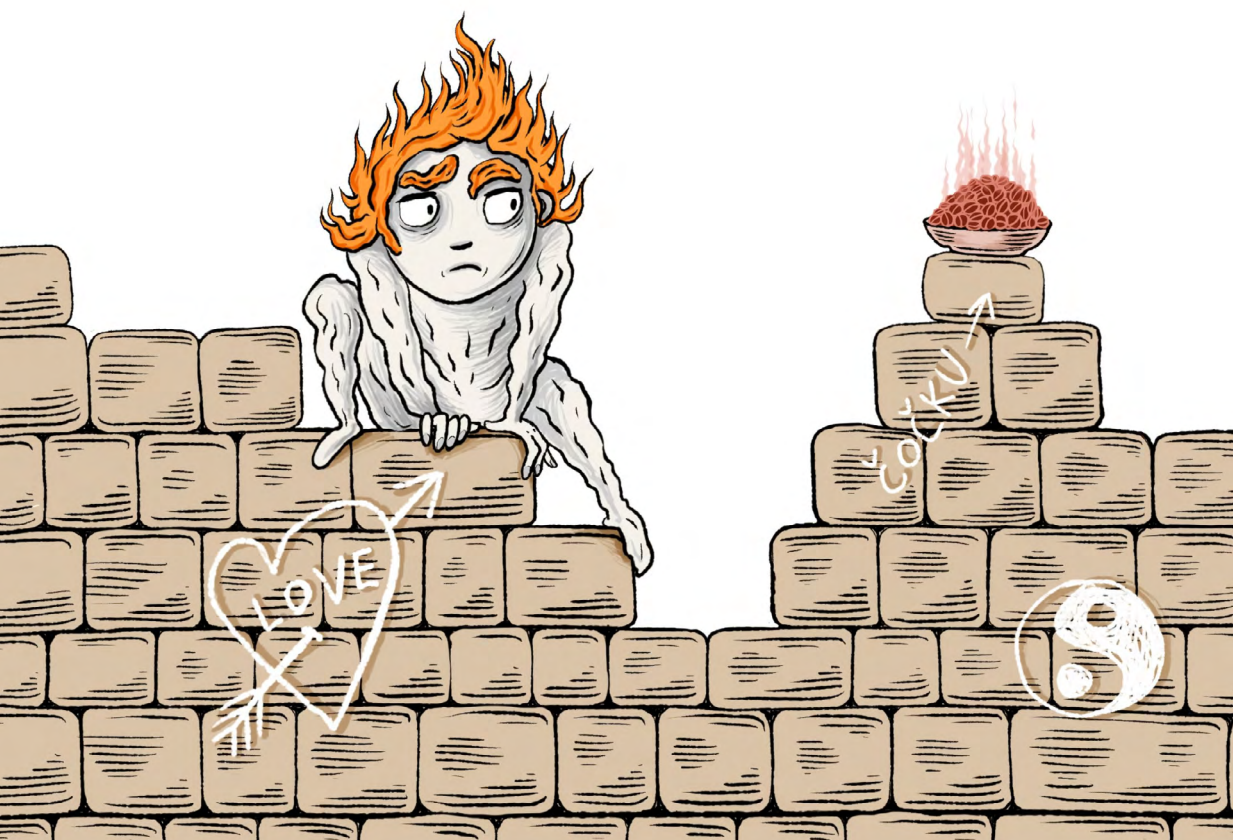

ke strašení. A Stráša byl stejně tak malý, že nikde jinde ani sedět nemohl, i tak si musel zadeček podkládat polštářkem, aby viděl na tabuli.

„Co by rodiče paní učitelce dali?“ obrátil se Stráša k Helence. Chtěl to vědět, aby svým rodičům poradil, co mají paní učitelce přinést. Ani maminka Bílá paní ani tatínek Bezhlavý rytíř do člověčí školy nikdy nechodili, tak to jistě také nevěděli.

„Čočku přece,“ zašeptala Helenka, ale když viděla, že Strášu popletla ještě víc, dodala: „Paní učitelka tím chtěla říct, že by se na ni zlobili.“

Stráša zavrtěl hlavou. Lidský svět se mu zdál mnohem složitější než ten, ve kterém žil s maminkou a tatínkem. Začínal se bát, že porozumět mu bude těžší, než si myslel.

Odpoledne plné vzdechů

Na hradě, který stál na kopci za městem a ve kterém Stráša bydlel s maminkou Bílou paní a tatínkem Bezhlavým rytířem, se chystala svatba. Teta Růženka, původním povoláním víla a nyní hrdá majitelka nejlepší taneční školy ve městě, se vdávala za Ládina Houbelíka. Právě teď seděla v hradní kuchyni vedle Strášovy maminky Bílé paní a připravovala těsto na cukroví. Stráša loupal ořechy.

„Ach,“ vzdychl Stráša.

„Ach,“ povzdechla si teta Růženka.

Stráša věděl, proč vzdychá on, ale nechápal, proč i teta se tváří tak smutně. Vždyť se na svatbu těšila. Podle jejího mínění byl Ládin téměř dokonalý.

Nevadila jí dokonce ani Ládinova pověrčivost, kvůli které se odmítl oženit v květnu, přestože květen je nejoblíbenějším měsícem všech víl. Noci jsou už dlouhé, ale ještě není horko, dobře se jim tančí a neuvadají jim květiny ve věnečku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Strašidýlko Stráša hasí průšvihy.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.